

ת"פ (קריות) 4084-07-24 - מדינת ישראל נ' תאמר קניני

ת"פ (קריות) 4084-07-24 - מדינת ישראל נ' תאמר קנינישלו קריות

ת"פ (קריות) 4084-07-24

מדינת ישראל

נגד

תאמר קניני

בית משפט השלו בקריות

[29.10.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן המתלוננת עובדת כמטפלת באמצעות מסאג' בביתה. ביום 22.6.24 הגיע הנאשם לביתה לטיפול אך בשל אי שביעות רצונו מהטיפול תפס את צווארה, חנק אותה בשתי ידיו ואיים עליה באומרו "את לא יודעת מי אני ואת לא יודעת מה אני מסוגל לעשות לך". המתלוננת ניסתה לברוח ורצה לכיוון דלת הבית אך הנאשם בתגובה משך אותה לאחור בשערות ראשה, הטיח אותה על הספה והכה אותה באמצעות ידו בעוד היא מנסה להדוף אותו ובוטט בו על מנת להרחיקו. הנאשם אחז בידו האחת בידה של המתלוננת ובידו השנייה תלש מצווארה שרשרת זהב ששוויה הוערך על ידה ב-24,000 ₪ ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת שפשוף שטחי ואודם בצווארה וסימני חבלה בזרוע.

תסקיר שירות המבחן

2. בשל גילו של הנאשם הוא הופנה לקבלת תסקיר. בתסקיר פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב. בתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 20 ועברו הפלילי נקי. ביחס לביצוע העבירות התרשם קצין המבחן כי הנאשם מביע חרטה על מעשיו אך מקבל אחריות חלקית, מפחית מחומרתם והתנהגותו מעידה על נורמות המצדיקות שימוש באלימות במקרים מסוימים. לסיכום צוין כי רמת הסיכון בינונית, להישנות עבירות בדרגת חומרה בינונית, ולא ניתנה המלצה טיפולית.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. ב"כ המאשימה הגישה טיעון כתוב והוסיפה טיעון על פה. הודגשו הערכים המוגנים שנפגעו וצוין כי מדובר בתקיפה אכזרית ואלימה. נטען כי מתחם הענישה נע בין 14-24 חודשי מאסר בפועל והוצגה פסיקה. ביחס לנסיבות הקשורות לנאשם הפנתה המאשימה לאמור בתסקיר שירות המבחן, בדגש על הסיכון להישנות עבירות בעתיד ולעבר הפלילי ועתרה לעונש מאסר למשך 16 חודשים ולענישה נלווית.
4. ב"כ הנאשם טען כי נסיבות ביצוע העבירה ייחודיות ושונות ממקרים אחרים של תקיפה לשם גניבה אותם פירט. נטען כי הנאשם הגיע לבית המתלוננת על מנת לקבל שירותי מין וכשביקש את כספו בחזרה בשל מחלוקת ביניהם, פעל באופן ספונטני ובאלימות ברף חומרה נמוך יחסית. כן נטען כי המתלוננת הגנה על עצמה ולא מדובר בקורבן אקראי שהותקף ברחוב אלא באישה המבוגרת מהנאשם אשר במודע הכניסה אותו לביתה. ברמה האופרטיבית הפנה הסנגור לגילו הצעיר של הנאשם, לעברו (הכולל הליך שהסתיים באי הרשעה) ולעובדה שהוא עצור לראשונה בחייו ועתר להסתפק בימי מעצרו.
5. הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה על מעשיו וצוין כי לא ישוב עליהם.
דין והכרעה
קביעת מתחם הענישה
6. מדובר באירוע אלים ומאיים שבוצע בתוך ביתה-מבצרה של המתלוננת והערכים המוגנים שנפגעו ברורים ומדובר בשלום גופה, בטחונה ושלווה נפשה. במקרה זה מדובר בפגיעה ממשית בערכים המוגנים וזאת על רקע נסיבות העניין, עוצמת האלימות והעובדה שהמתלוננת נמנית עם אחת האוכלוסיות המוחלשות בציבור (ועל כך ארחיב בהמשך). כן נפגע ערך נוסף והוא קניינה של המתלוננת: הנאשם תלש מצווארה שרשרת זהב בעלת ערך כספי לא מבוטל, ואולם, הבאתי בחשבון כי השרשרת הוחזרה.
7. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות מקובל עלי שאין מדובר באירוע מתוכנן אך אין בכך להמעיט מחומרתו. אף בעובדה שסיבת האלימות היא ויכוח על "אי שביעות רצון מהטיפול" אין להמעיט מחומרת האירוע שכל כולו משדר חומרה. הנאשם הפעיל אלימות חמורה כלפי המתלוננת וכשניסתה לברוח מידי משך בשערות ראשה, הטיח אותה על הספה והמשיך להכותה. אלימות זו הותירה בה חבלה ממשית. בהמשך תקף אותה על מנת לגנוב ממנה שרשרת שענדה על צווארה. כל זאת עשה בתוך ביתה של המתלוננת, מקום בו היא אמורה להרגיש מוגנת ונסיבה זו היא דווקא לחומרה ולא לקולה כטיעון הסנגור. ודוק: אין מדובר במקרה של משיכת תיק או נטילת רכוש מיד אדם (המאפיינים לרוב עבירות של תקיפה לשם גניבה במופען הקל יחסית), כפי שניסה הסנגור לטעון. במקרה זה האירוע כלל תחילה אלימות לא קלה כלפי המתלוננת אשר גרמה לחבלות וכן איום בוטה ובסופו נטילת הרכוש, כאשר זאת עשה הנאשם בברוטליות.

8. נקודה נוספת הראויה להתייחסות היא העובדה שהמתלוננת נמנית על אחת מהאוכלוסיות המוחלשות בחברה. בעניין זה יש לדחות בפה מלא ותוך הבעת מורת רוח את טיעונו של הסנגור לפיו "קורבן תמים שהולך בסמטה ומישהו מכה אותה, הטראומה היא יותר גדולה ביחס לטראומה של התיק שלנו. העיסוק שלה זה ניסיון חיים... זו סיטואציה שהיא נתקלת בה לפחות פעם או פעמיים בשבועיים. הסיטואציה יש בה יצירת סיכון ותקלות מעין אלה שהמתלוננת בעצמה נכנסה אליה במודע... מבלי שישתמע פגיעה בכבודה או מותר לפגוע בה או שגופה הפקר, אני טוען שזה סיכון מובנה". במהלך הדיון הערתי לסנגור לא אחת על הדברים אך הוא המשיך וטיעון זה היה מרכזי בדבריו. כאמור, יש לדחות הטיעון בצורה ברורה ולומר כי גופו של כל אדם אינו הפקר ואין כל מקום לטיעון לפיו אישה העוסקת בזנות נפגעת פחות מאלומות כלפיה שכן היא מורגלת בכך ("סיכון מובנה", כלשון הסנגור). אדרבה - ההיפך הוא הנכון וככל שאוכלוסייה זו אכן סובלת מאלומות רבה, על בתי המשפט לראות זאת בחומרה יתרה ולפעול למיגור התופעה. ראו למשל, בשינויים המחויבים, ת"פ (מח' חיפה) 176/01 מדינת ישראל נ' קובלנקו (31.10.2001):

"בא-כח הנאשם ביקש כי בית המשפט יראה נסיבות מקילות בעובדה שהמתלוננת מתפרנסת מזנות... טוב היה לו טיעון זה לא היה מושמע בפנינו, ומשנטען, סבורים אנו כי יש לדחות אותו בצורה מפורשת, כדי שלא ייטען עוד... גם פרוצה ראוייה להגנת בית המשפט וגופה אינו הפקר. מעבר לפגיעה שכבר נגרמת לה מעצם האילוף לעסוק בזנות, אין כל מקום להכיר, ולו ברמז, במצב בו יותר דמה והפגיעה בה תיחשב כשונה בחומרתה מפגיעה בכל אדם אחר". ראו גם ע"פ 9678/11 סיורי נ' מדינת ישראל (21.11.2013), פסקה 3; תפ"ח 8086-10-14 מדינת ישראל נ' גיליון (29.1.2015).

9. בתי המשפט קבעו לא אחת כי אין להשלים עם התנהלות אלימה וכי יש לנקוט בענישה מחמירה לצורך מיגור התופעה (רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020); רע"פ 5128/21 אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל (15.8.2021)). וראו גם:

"על בתי המשפט ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהלות אלימה ובריונית של חברות עבריינים הפוגעות בתחושת הביטחון הבסיסית בחברה, ונטלות את הדין לידיהן. על כן, יש לקבוע ענישה חמורה ומרתיעה בגין מעשים כגון אלו, בתקווה כי יהיה בכך כדי למנוע את הישנותם של אירועים דומים." (ע"פ 5432/20 מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל (20.12.2020)).

10. מטבע הדברים קשה למצוא מקרים דומים לזה בו עסקינן, על כל מרכיביו, ולצורך המחשה אפנה לפסקי הדין הבאים, בשינויים המחויבים: רע"פ 5792/22 ג'ונתן בנימין נ' מדינת ישראל (5.9.2022), בו נידון עניינו של נאשם שתקף אישה במתחם פנאי בעיר, חבט בה במכת אגרוף, דרך עם רגלו על בטנה לאחר שנפלה וחבט בראשה מספר פעמים. הנאשם הורשע בתחילה בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ונגזרו עליו 11 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו על פסק הדין התקבל, נקבע שקיים ספק ביחס לרכיב גרימת החבלה והוא הורשע בעבירת תקיפה סתם ועונשו הוקל לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהגיש וציין כי "לא רק שהעונש שנגזר על ידי בית המשפט המחוזי אינו חמור יתר על המידה, עונש זה חורג לקולה מן הראוי, ובמידה ניכרת לנוכח מעשיו של המבקש... מעשה אלימות שכזה, המותיר חותם עמוק על הקורבן והפוגע באופן משמעותי בערכים המוגנים שבבסיס האיסור, מחייב ענישה משמעותית. בנסיבות המקרה, התחייב לגזור על המבקש עונש של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח"; רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות איומים ותקיפת הגורמת חבלה ממש ונידון ל-27 חודשי מאסר (אגב הפעלת מאסרים מותנים) ועונשים נלווים. במקרה זה, העיר המתלונן לנאשם על כך שניהל שיחה קולנית באוטובוס, והוא בתגובה איים עליו, בעט בגופו, דחף אותו לעבר הספסל באוטובוס, חנק אותו והיכה אותו בפניו. למתלונן נגרם דימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בשפה; עפ"ג 60805-01-22 דג'יין ארסקאי נ' מדינת ישראל (9.3.2022), בו הוטלו על נאשם שהורשע בעבירת תקיפה כדי לגנוב שבעה חודשי מאסר. במקרה זה דחף הנאשם את ידה של אישה שישבה בתחת אוטובוס וחטף את תיקה שהיה מונח על ברכיה; עפ"ג 64561-12-21 נריה גילקרום נ' מדינת ישראל (15.6.2022), בו נידון נאשם לתשעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בשל שיקולי שיקום. במקרה זה תקף הנאשם את המתלונן על רקע ויכוח בסופר, נגח בראשו, בעט בגופו וגרם לו פצע פתוח במצח; ת"פ (קריות) 14732-03-24 מדינת ישראל נ' טדלה (10.7.2024), בו נידון נאשם שהורשע בעבירת תקיפה כדי לגנוב, גניבה ותקיפה סתם ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר מותנה. הנאשם ניגש לאדם הסובל מנכות ומסרר לבקשתו לתת לו כסף הכניס את ידו לכיס העליונית שלבש, נטל מתוכו 50 ₪, רכוש אישי נוסף ואת תיקו האישי ונמלט. כן הכה את המתלונן במכות אגרוף בחזהו ואיים עליו תוך שהוא אווז בידו חפץ הנחזה להיות מברג. 11. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות מושא עניינו, בנסיבותיו של אירוע זה, נע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל. קביעת עונשו של הנאשם
12. אקדים ואומר כי לא הוכחו סיכויי שיקום המצדיקים סטייה לקולה ממתחם הענישה ויש לגזור את הדין בגדרי מתחם הענישה. אף ההגנה לא טענה לחריגה ממתחם הענישה ועתרה לעונש מאסר בכליאה כאורך תקופת המעצר. אומר כבר עתה כי יש להצר על האופן שבו מסתיים תיק זה שכן מדובר בנאשם צעיר שטרם מלאו לו 21 שנים העומד לדין כבגיר לראשונה בחייו וזהו אף מעצרו הראשון. עם זאת, שירות המבחן התרשם מקבלת אחריות חלקית ומכך שהנאשם מפחית מחומרת העבירות ואף העריך את רמת הסיכון כבינונית. בסיכום הדברים לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו.
13. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר ואת הודאתו שחסכה זמן שיפוטי ובעיקר את הצורך בעדות המתלוננת. כן הבאתי בחשבון את העבר הפלילי הקל ואת תקופת מעצרו עד כה. לא התעלמתי מכך שעונש מאסר בכליאה הוא עונש חמור וקשה ובעל השפעות שליליות רבות על האסיר ובני משפחתו, לבטח כשמדובר במאסר ראשון של אדם צעיר ואולם על רקע מתחם הענישה עונש זה מתחייב ושוב אפנה להתרשמות שירות המבחן ממסוכנותו, כך שראוי לבכר במקרה זה את שיקולי ההרתעה וההלימה. עם זאת לשיקולים לקולה תהא השפעה על אורך התקופה.
14. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 חודשי מאסר, החל מיום מעצרו- 22.6.24.
- ב. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.
- ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלוננת, ע"ת מס' 1, בסך של 5,000 ₪. הסכום ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד היתרה לפירעון מיד.
- המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלוננת ותביא לידיעתה את תוכנו של גזר הדין ואת זכותה להגיש הליך אזרחי למיצוי מלוא נזקיה.
- הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.
- ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ה, 29 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.